

○ (๓๑ ทวี)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕๒๖๖

๒๕๓๔

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๙ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๔

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบุรี	โจทก์
	นางเตียงหรือชื่อเตียง แซ่เล้า	โจทก์ร่วม
	นายบัณฑิต โฆษิตชัยวัฒน์ ที่ ๑	
	นายสมหมาย สิงข์เคลือบ ที่ ๒	
	นายสาทิพย์หรือเอ๊ะ มีเย็น ที่ ๓	
	นายสมหมายหรือลาย เนียมศรี ที่ ๔	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อชีวิต ปล้นทรัพย์

จำเลยที่ ๑ ฎีกาตัดคำ คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ลงวันที่ ๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๔

ศาลฎีกา รับวันที่ ๑๒ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๓๔

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า ระหว่างวันที่ ๑๓ กันยายน

๒๕๓๖ เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๖ เวลากลางคืน

หลังเที่ยง ต่อเนื่องกัน จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ กับพวกอีก

๑ คน ร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ

จำเลยที่ ๑ ก่อให้จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ กับพวก ร่วมกันกระทำ

ความผิดโดยการจ้าง วาน ไซ้ ให้จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ กับพวก

ร่วมกันไปฆ่านางสยามล ลากก่อเกียรติ ผู้ตาย หลังจากได้รับการจ้าง

วาน ไซ้ จากจำเลยที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ กับพวก

ได้ร่วมกันไตร่ตรอง เตรียมการและวางแผนฆ่าผู้ตายโดยจัดเตรียม

อาวุธปืนสั้นกับมีดใบวิ (มีดเต็นปลา) และรถยนต์กระบะป้ายแดง

คันหมายเลขทะเบียน ก - ๓๗๕๐ กรุงเทพมหานคร เป็นยานพาหนะ

ครั้งวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๖ เวลากลางคืนหลังเที่ยง ขณะผู้ตายขับ

รถยนต์แก๊งคันหมายเลขทะเบียน ก - ๒๓๘๔ ประจวบคีรีขันธ์ ไปตาม

ถนนเพชรเกษมช่วงกุยบุรี - หัวหิน พร้อมกับเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิง

ไซษิตชัยวัฒน์ บุตรสาวอายุ ๒ ปีเศษ จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ กับพวก

ใช้รถยนต์กระบะคันดังกล่าวขับตามและแซงปาดหน้า แล้วใช้อาวุธปืน
กับมีดที่เตรียมไว้บังคับขู่ หน้ญาผู้ตายกับเด็กหญิงบารมีหรืออึ้งอึ้งพร้อม
รถยนต์เก๋งไปยังตำบลไร่มะขาม อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี
แล้วร่วมกันใช้ผ้ารัดคอผู้ตาย และใช้มีดแทงบริเวณหน้าอกด้านซ้ายของ
ผู้ตายหลายครั้งโดยเจตนาฆ่าตามที่จำเลยที่ ๑ จำง วาน ใช้ เป็นเหตุ
ให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ในระหว่างทางที่จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔
กับพวกพาตัวผู้ตายไปก่อนลงมือฆ่า จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ กับพวก
ได้ร่วมกันปล้นเอาทรัพย์สินหรือยอดทองคำ ๑ เส้น หนัก ๓ บาท ราคา
๑๓,๐๐๐ บาท เหรียญพ่นปูสามร้อยยอดเหลี่ยมทองหนัก ๑ สลึง ๑ องค์
ราคา ๑,๗๕๐ บาท แหวนทองคำหนัก ๑ เพ็อง ๓ วง รวมเป็นเงิน
๑,๕๐๐ บาท เงินสด ๕,๐๐๐ บาท พวงกุญแจรถยนต์ ๑ พวง กระเป๋า
ใส่เงินสีด่าภายในมีบัตรธนาคาร บัตรประจำตัวประชาชน ใบอนุญาตขับขี่
รถยนต์ของผู้ตาย และภาพถ่ายเด็กหญิงบารมีหรืออึ้งอึ้ง ๑ ใบ รวมเป็น
ราคาทรัพย์สิน ๓๐,๒๕๐ บาท ของผู้ตายไป ในการปล้นทรัพย์สินจำเลยที่ ๒
ที่ ๓ และที่ ๔ กับพวกใช้กำลังภายในบังคับแย่งเอาทรัพย์สินไป และใช้อาวุธปืน

กับมิดจ์บิงค์บู้ ซึ่งถือว่าในทันใดนั้นจะฆ่าผู้ตายหากขัดขึ้น ทั้งนี้เพื่อความ
สะดวกในการปล้นทรัพย์ และเพื่อยึดถือเอาทรัพย์สินไว้ และได้ใช้รถยนต์
กระบะป้ายแดงคันหมายเลขทะเบียน ก - ๗๗๕๐ กรุงเทพมหานคร
เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกในการปล้นทรัพย์และพาทรัพย์สินนั้นไป เหตุเกิดที่
ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน และอำเภอบราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ตำบลไร่ส้ม อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี และตำบลไร่มะขาม
อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี เกี่ยวพันกัน เจ้าพนักงานยึดปลอกมิด
และมิดโบว์ที่ให้แก่ ผ้าที่ใช้รัดคอผู้ตาย กระเป๋าใส่เงินและพวงกุญแจ
รถยนต์ของผู้ตาย และรถยนต์กระบะที่ใช้เป็นยานพาหนะในการกระทำ
ความผิดเป็นของกลาง จำเลยที่ ๓ เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดตาม
คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๓๑๖/๒๕๒๙ ของศาลจังหวัดราชบุรี
ให้จำคุก ๑๐ ปี ในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยใช้อาวุธปืน จำเลยที่ ๓
เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๕๕๕/๒๕๓๑
ของศาลจังหวัดนครปฐม ให้จำคุก ๗ ปี ๖ เดือน ในความผิดฐาน
ชิงทรัพย์ จำเลยที่ ๔ เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดตามคดีอาญาหมายเลข

- ๕ -

แดงที่ ๔๘๗๐/๒๕๒๙ ของศาลจังหวัดนครปฐม ให้จำคุก ๒๐ ปี

ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่น จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ พันโทฆมาภายใน

ไม่เกิน ๓ ปี กลับมากระทำความผิดในคดีนี้อีก ขอให้ลงโทษตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘, ๒๘๙ (๔), ๓๔๐, ๓๕๐ ตริ, ๙๑, ๘๓,

๘๔, ๓๓, ๙๓ เพิ่มโทษจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ตามกฎหมาย รับรณนต์

กระบะป้ายแดงคันหมายเลขทะเบียน ก - ๗๗๔๐ กรุงเทพมหานคร มีด

ปลอกมีดและผ้าของกลาง ให้จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกันคืนหรือ

ใช้ราคาทรัพย์สิน ๒๐,๒๕๐ บาท แก่ทายาทของผู้ตาย

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔

รับว่าเคยต้องโทษและพันโทษจริงตามฟ้อง

ระหว่างพิจารณา นางเตียงหรือชิวเตียง แซ่เล่า

ผู้เสียหายซึ่งเป็นมารดาผู้ตายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น

อนุญาต

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิด

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๕

ลงโทษประหารชีวิต จำเลยที่ ๒ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๒๘๙ (๕) ประกอบมาตรา ๘๓, ๓๕๗ วรรคสอง เรียงกระทง
ลงโทษฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ลงโทษประหารชีวิต จึงไม่อาจ
เพิ่มโทษได้อีก ฐานรับของโจร จำคุก ๕ ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๙๓ เป็นจำคุก ๖ ปี จำเลยที่ ๓ และที่ ๔
มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๕) ประกอบ
มาตรา ๘๓ มาตรา ๓๕๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๕๐ ตรี
เรียงกระทงลงโทษ ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ลงโทษประหาร
ชีวิต จึงไม่อาจเพิ่มโทษได้อีก ฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธปืนและใช้
ยานพาหนะ จำคุกคนละ ๑๘ ปี เพิ่มโทษจำเลยที่ ๓ กึ่งหนึ่งตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๓ เป็นจำคุก ๒๗ ปี เพิ่มโทษจำเลย
ที่ ๔ หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๒ เป็นจำคุก
๒๕ ปี คำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔
เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ประกอบกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๔
เข้ามาขอตัวเป็นการอุกักโทษต่อเจ้าพนักงาน มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษ

ให้จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมาย

อาญา มาตรา ๗๘ ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คงลงโทษจำเลย

ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ จำคุกตลอดชีวิต ฐานรับของโจร จำคุกจำเลยที่ ๒

มีกำหนด ๔ ปี ฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธปืนและใช้ยานพาหนะ จำคุก

จำเลยที่ ๓ มีกำหนด ๑๘ ปี จำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๑๖ ปี

เมื่อลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้วจึงไม่อาจนำโทษในกระทำความผิดอื่น

มารวมเข้าได้อีก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๑ (๓)

คงลงโทษจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ จำคุกตลอดชีวิตสถานเดียว

ให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินเป็นเงิน

๒๐,๒๕๐ บาท แก่ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของผู้ตาย โดยให้จำเลยที่ ๒

ร่วมรับผิดชอบหรือใช้ราคาทรัพย์สินเป็นเงิน ๑๕,๒๕๐ บาท รับผิดชอบแต่ละบะ

มัดพร้อมปลอกมัด และผ้าเช็ดรถของกลาง

จำเลยทั้งสองผู้ทรมณ์

ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จำเลยที่ ๓

ถึงแก่ความตาย ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลย

ที่ ๓ ออกจากสารบบความ

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของ
จำเลยที่ ๔ เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษจำเลยที่ ๔
ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
๒๘๙ (๘) ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
๙๐ วางโทษประหารชีวิตกระหนาบเดียว จำเลยที่ ๔ ให้การรับสารภาพ
ขึ้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษ
ให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ประกอบมาตรา
๕๒ (๑) คงจำคุกจำเลยที่ ๔ ตลอดชีวิต นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตาม
คำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยที่ ๑ ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ท่างพิจารณา
โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบว่า เมื่อปี ๒๕๓๐ นางสยามล ลากก่อเกียรติ
ผู้ตาย ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ธุรการโรงพยาบาลกุยบุรี รักษไคร้ชอบพอและ
มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นแพทย์อยู่โรงพยาบาลเดียวกัน

- ๔ -

ปี ๒๕๓๑ จำเลยที่ ๑ และผู้ตายจดทะเบียนสมรสกัน จำเลยที่ ๑ ให้ผู้ตาย

ลาออกจากงานไปเรียนตัดเย็บเสื้อผ้าที่กรุงเทพมหานคร ต่อมาปี ๒๕๓๕

ผู้ตายกับจำเลยที่ ๑ มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ เด็กหญิงบารมีหรืออึ้งอึ้ง

โฆมหิตชัยวัฒน์ แต่จำเลยที่ ๑ ไม่ยอมรับว่าเป็นบุตรของจำเลยที่ ๑

ผู้ตายกับจำเลยที่ ๑ จึงหย่ากัน โดยจำเลยที่ ๑ ให้เงินแก่ผู้ตาย

๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาเดือนกันยายน ๒๕๓๕ ผู้ตายเปิดร้านขายเสื้อผ้า

ที่ศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์ใช้ชื่อร้านว่า "บารมี" ติดภาพถ่าย

ขนาดใหญ่ของเด็กหญิงบารมีหรืออึ้งอึ้งไว้ที่ร้านเพื่อประจานจำเลยที่ ๑

เพราะเด็กหญิงบารมีหรืออึ้งอึ้งหน้าเหมือนจำเลยที่ ๑ เมื่อคนมาซื้อของ

ที่ร้านผู้ตายก็จะชี้บอกให้ทราบว่า เป็นบุตรของจำเลยที่ ๑ นอกจากนี้ผู้ตาย

ยังโทรศัพท์ไปด่าจำเลยที่ ๑ บ้าง ให้เด็กในบ้านโทรศัพท์ไปด่าบ้าง

บางครั้งก็หมุนโทรศัพท์ไปถึงจำเลยที่ ๑ แล้วให้เด็กหญิงบารมีหรืออึ้งอึ้ง

พูดด่าบ้าง จำเลยที่ ๑ เคยบอกผู้ตายหลายครั้งว่าไม่ให้อยู่ที่อำเภอหัวหิน

มิฉะนั้นจะไม่ไว้ชีวิต ครั้งสุดท้ายก่อนเกิดเหตุ ๙ วัน จำเลยที่ ๑

จะแต่งงานใหม่และบอกให้ผู้ตายออกไปจากอำเภอหัวหินหากไม่ออกไป

จะไม่ไว้ชีวิต แต่ผู้ตายพูดตอบไปว่าหากจำเลยที่ ๑ แต่งงาน ผู้ตาย

จะแต่งชุดดำพาดำบุตรไปงานแต่งงานของจำเลยที่ ๑ ต่อมากลางเดือน

สิงหาคม ๒๕๓๖ นายบรรจบ นิลห้อย ซึ่งรู้จักกับจำเลยที่ ๑ ได้นำ

บัตรเชิญงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่มาแจกจำเลยที่ ๑ ที่คลื่นกัจฉ์อันตั้ง

จำเลยที่ ๑ เล่าปัญหาระหว่างผู้ตายกับจำเลยที่ ๑ ให้ฟังและขอให้

นายบรรจบช่วยจัดการให้ด้วย นายบรรจบบอกว่าให้เสร็จงานขึ้นบ้านใหม่

วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๓๖ แล้วค่อยคุยกัน ก่อนวันงานขึ้นบ้านใหม่ ๒ วัน

จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ได้มาช่วยขนของที่บ้านของนายบรรจบ นายบรรจบ

จึงชวนจำเลยที่ ๓ ฆ่าผู้ตาย หลังจากเสร็จงานขึ้นบ้านใหม่ประมาณ

๑ สัปดาห์ นายบรรจบกับจำเลยที่ ๑ นัดพบกันที่ลานจอดรถวัดเขาวังไดอิฐ

ตำบลไร่ส้ม อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี เวลาเที่ยงวัน จำเลย

ที่ ๑ บอกนายบรรจบให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับเวลาไปทำงาน กลับบ้าน

กับยานพาหนะที่ผู้ตายใช้ และนำภาพถ่ายของผู้ตายให้ดูกับบอกว่าจะทำ

วิธีใดก็ได้ให้ผู้ตายพ้นไปจากอำเภอหัวหิน และได้เสนอแนะให้ฆ่าผู้ตาย

โดยทำเป็นข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าชิงทรัพย์ นายบรรจบบอกว่า

ต้องใช้คนมากและต้องซื้อรถยนต์คันหนึ่งรวมค่าใช้จ่ายแล้วประมาณ
๕๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ จึงให้เงินแก่นายบรรจบ ๑๐,๐๐๐ บาท
ส่วนที่เหลือนัดให้มาเอาที่เดิมหลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์
เมื่อถึงวันเวลานัดจำเลยที่ ๑ นำเงินมามอบให้นายบรรจบอีก
๓๐,๐๐๐ บาท และแนะนำให้นายบรรจบนำน้ำอสุจิใส่ขวดไปราดที่ตัว
และใส่ช่องคลอดของผู้ตาย โดยให้เตรียมถุงมือไปด้วยเพื่อจะได้ไม่มี
ร่องรอย และให้ฆ่าผู้ตายในช่วงที่จำเลยที่ ๑ ลาพักผ่อนระหว่างวันที่
๒๖ กันยายน ๒๕๓๖ ถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ หลังจากนั้นไม่กี่วัน
นายบรรจบได้พบกับจำเลยที่ ๓ ตกกลางจะใช้รถยนต์กระบะยี่ห้อนิสสันปีกเอ็ม
สีน้ำเงิน ป้ายแดงหมายเลขทะเบียน ก - ๗๗๔๐ กรุงเทพมหานคร
ของจำเลยที่ ๒ เป็นยานพาหนะในการฆ่าผู้ตาย โดยจำเลยที่ ๓
ไปชักชวนจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ มาร่วมฆ่าผู้ตายด้วย ต่อมาวันที่ ๒๘
กันยายน ๒๕๓๖ เวลาประมาณ ๑๔ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔
และนายบรรจบได้พากันออกจากบ้านนายบรรจบเพื่อไปดูตลาดเลาของ
ผู้ตายที่ศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์ โดยใช้รถยนต์กระบะของจำเลยที่ ๒

เป็นยานพาหนะ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกา ผู้ตายได้ขับ
รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ก - ๒๓๕๕ ประจวบคีรีขันธ์ พาเด็กหญิง
บารมีหรืออิงอิงออกจากศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์ไปตามถนน
เพชรเกษมมุ่งหน้าไปทางอำเภอกุยบุรี จำเลยที่ ๒ ขับรถตามไป เมื่อไป
ถึงบริเวณบ้านหนองตาแต้ม อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ และนายบรรจบตัดสินใจจะฆ่าผู้ตายในวันนั้น
จำเลยที่ ๒ ได้ขับรถปาดหน้ารถยนต์ของผู้ตาย เป็นเหตุให้รถยนต์ของ
ผู้ตายเสียหลักลงไปหยุดอยู่ด้านซ้าย จำเลยที่ ๓ ที่ ๔ และนายบรรจบได้
ไปที่รถยนต์ของผู้ตาย นายบรรจบใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายให้อยู่เฉย ๆ จำเลย
ที่ ๓ ดึงล็อกเปิดประตูรถแล้วจำเลยที่ ๓ ที่ ๔ กับนายบรรจบเข้าไปนั่งใน
รถยนต์ของผู้ตาย จากนั้นจำเลยที่ ๓ ได้ขับรถยนต์ของผู้ตาย พาผู้ตาย
และบุตรวัยอ่อนกลับมาทางอำเภอหัวหิน โดยมีจำเลยที่ ๒ ขับรถยนต์กระบะ
ตามมา ระหว่างที่อยู่ในรถจำเลยที่ ๔ ได้ปลดเอาสร้อยคอทองคำพร้อม
พระเลี่ยมทองจากคอผู้ตาย และเอากระเป๋าใส่เงินไปจากกระเป๋าสะพาย
ของผู้ตาย นอกจากนี้ผู้ตายยังได้ถอดแหวนที่นิ้ว ๓ วง ให้นั่งจำเลยที่ ๔

จำเลยที่ ๓ ขับรถไปตามถนนเพชรเกษมจนถึงเขตอำเภอบ้านลาด
จังหวัดเพชรบุรี แล้วเลี้ยวเข้าสู่ถนนทางเข้าบ้านตาลกง หลังจากขับ
เข้าไปได้ประมาณ ๓ กิโลเมตร จึงจอดรถโดยมีรถยนต์ของจำเลยที่ ๒
ขับตามมาจอดห่างประมาณ ๕ เมตร เมื่อจอดรถแล้วจำเลยที่ ๓ ที่ ๔
และนายบรรจบได้ลงจากรถมาปรึกษาและตกลงกันจะใช้ เชือกฆ่าผู้ตาย
จำเลยที่ ๓ ไปหาเชือกในรถยนต์ของจำเลยที่ ๒ แต่ไม่พบคงได้มาเพียง
ผ้าเช็ดรถ ๑ ผืน จำเลยที่ ๓ ส่งผ้าเช็ดรถให้จำเลยที่ ๔ ใช้รัดคอ
ผู้ตายจนผู้ตายสิ้นสติ แล้วนายบรรจบดึงกางเกงและกางเกงในของ
ผู้ตายลงมาไว้ที่ระดับต่ำกว่าเข่าแล้วใช้ถุงพลาสติกสวมนิ้วห้อยเข้าไป
ในช่องคลอดของผู้ตายเพื่ออำพรางให้เข้าใจว่าเป็นการกระทำชำเรา
เมื่อออกมากรณนายบรรจบบอกจำเลยที่ ๔ ว่า เอาให้แน่นนอน
จำเลยที่ ๔ ถูมิดเข้าไปแทงผู้ตายอีก ๓ ครั้ง จนแน่ใจว่าผู้ตายถึงแก่
ความตาย นายบรรจบใช้กระจกข้างรถด้านคนขับลงเล็กน้อยเพื่อให้
เด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงหายใจ หลังจากนั้นจำเลยที่ ๒ ขับรถยนต์กระบะ
พาจำเลยที่ ๓ ที่ ๔ และนายบรรจบออกไปที่ถนนเพชรเกษมมุ่งหน้าไป

ทางกรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๔ ได้โยนมีดเป็นนเลียดทิ้งห่างที่
เกิดเหตุประมาณ ๒๐๐ เมตร เมื่อจำเลยที่ ๒ ขับรถไปถึงสถานีบริการ
น้ำมันโมบิลส์แยกวัดเขายันไดอิฐ จึงเลี้ยวรถเข้าไปจอดที่ห้องน้ำของ
สถานีบริการน้ำมันดังกล่าว จำเลยที่ ๔ เข้าไปล้างมือและกางเกงที่
เปื้อนเลือด และได้มอบสร้อยคอทองคำพร้อมพระเลี่ยมทอง แหวน
และกระเป๋าใส่เงินของผู้ตายให้แก่นายบรรจบ นายบรรจบเก็บสร้อยคอ
แหวน และเงินสด ๔,๐๐๐ บาทเศษ ในกระเป๋าใส่เงินไว้ ส่วนกระเป๋า
ใส่เงินนายบรรจบให้จำเลยที่ ๓ ระหว่างที่อยู่ในรถ นายบรรจบได้มอบ
สร้อยคอพร้อมพระเลี่ยมทองและแหวน ๑ วง ให้แก่จำเลยที่ ๒
ส่วนแหวนที่เหลืออีก ๒ วง โยนทิ้งเพราะเป็นแหวนไม่มีค่า หลังจากนั้น
ได้พากันหลบหนี รุ่งขึ้นวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๖ เวลาประมาณ
๗ นาฬิกา พันตำรวจตรีสุวัฒน์ ปราสัยระบิน พนักงานสอบสวนและ
ร้อยตำรวจเอกบำเพ็ญ ผ่องผุด รองสารวัตรวิทยาการจังหวัดเพชรบุรี
ได้ร่วมกันตรวจที่เกิดเหตุ พบศพผู้ตายอยู่ในรถมีแผลถูกแทงที่บริเวณ
เต้านมด้านซ้ายและใต้ราวนมซ้าย ๓ แผล บริเวณลำคอมีรอยถูกรัด

กางเกงและกางเกงในชุดมาอยู่ที่เข้า พบที่เข็ญบุตรตอกอยู่บริเวณพื้นรถ
ตอนหลังด้านซ้าย ผ้าเช็ดรถและปลอกมีดวางอยู่บนเบาะหลัง ได้ใช้
ก้านไม้พินสาลีชึ้นน้ำในช่องคลอดส่งกองพิสูจน์หลักฐานตรวจหาอสุจิ และ
เก็บลายนิ้วมือและลายฝ่ามือแฝงในรถยนต์ของผู้ตายนำส่งกองพิสูจน์หลักฐาน
ตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับลายนิ้วมือเดี่ยวที่เก็บไว้ ปรากฏตามรายงาน
การตรวจสอบที่เกิดเหตุคดีพบศพถูกฆาตกรรม เอกสารหมาย จ.๕๑
และบันทึกข้อความเอกสารหมาย จ.๕๔ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖
นายบรรจบได้ไปรับเงินค่าจ้างฆ่าผู้ตายจากจำเลยที่ ๑ อีก ๓๐,๐๐๐ บาท
ที่สนามบินดอนเมือง แล้วนำไปมอบให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ จำนวน
๒๐,๐๐๐ บาท แต่จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ขอเงินจากนายบรรจบ
อีกคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๓๖ นายบรรจบไปโทรศัพท์
ที่ร้านบริการโทรศัพท์ทางไกลซึ่งอยู่ตรงข้ามธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด
สาขาเพชรบุรี ติดต่อวิทยุติดตามตัวของจำเลยที่ ๑ หมายเลข
๑๕๒ - ๑๕๘๕๖๖ แต่จำเลยที่ ๑ บอกให้นายบรรจบไปเอาเงินจาก
นายชาญชัย ชื่นศิริ นายบรรจบเล่าเรื่องที่ฆ่าผู้ตายให้นายชาญชัยฟังและ

ขอรับเงิน แต่นายชาญชัยไม่ให้ วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ นายบรรจบ
จึงให้นางเปรมฤดี นิลห้อย ซึ่งเป็นภรรยาไปขอรับเงินจากจำเลยที่ ๑
ที่คลินิกจันตัง โดยทำที่เป็นคนใช้ใช้ชื่อว่า "ปราณี เกตุทอง"
แต่จำเลยที่ ๑ ไม่มีเงินให้ และได้สั่งให้นายบรรจบติดต่อไปที่วิทยุ
ติดตามตัวของจำเลยที่ ๑ ในภายหลังโดยบอกให้ติดต่อกลับมาที่
"นกเอี้ยง" นายบรรจบได้ติดต่อกับจำเลยที่ ๑ แล้วจำเลยที่ ๑
นัดให้ไปพบที่ร้านอาหารเรือนชมพู่ ซึ่งอยู่ตรงข้ามสถานีรถไฟสามเสน
ในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๓๖ เวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา วันดังกล่าว
จำเลยที่ ๑ มอบเงินให้นายบรรจบอีก ๓๐,๐๐๐ บาท นายบรรจบ
ได้นำไปให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๕ จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท แต่จำเลย
ที่ ๓ แบ่งคืนให้นายบรรจบ ๓,๐๐๐ บาท ขึ้นแรกเจ้าพนักงานตำรวจ
สงสัยว่าสืบตำรวจเอกแผนว ภูเต็ง และนายบรรจบเป็นคนร้าย
เพราะสืบตำรวจเอกแผนวมีความสนิทสนมกับจำเลยที่ ๑ ส่วนนายบรรจบ
มีความสนิทสนมรักใคร่กับสืบตำรวจเอกแผนวมาก ต่อมาเจ้าพนักงาน
ตำรวจสืบทราบชื่อนายบรรจบเป็นคนร้าย วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๓๖

เจ้าพนักงานตำรวจจับนายบรรจบได้ในคดีแจ้งความเท็จของสถานี
ตำรวจภูธรอำเภอแก่งกระจาน แล้วสอบปากค่านายบรรจบเป็นพยาน
ในคดีนี้ ปรากฏตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๓๑ วันที่ ๒๐
ตุลาคม ๒๕๓๖ เจ้าพนักงานตำรวจจำเลยที่ ๑ ขึ้นจับกุมและ
สอบสวนจำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธ พนักงานสอบสวนได้ให้นายบรรจบ
และนางเปรมฤดีซึ่งตัวจำเลยที่ ๑ ซึ่งยื่นประกันกับผู้อื่นในเรือนจำจังหวัด
เพชรบุรี ปรากฏว่านายบรรจบและนางเปรมฤดีซึ่งตัวจำเลยที่ ๑
ได้ถูกต้อง วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ เจ้าพนักงานตำรวจได้ไปตรวจค้น
คลินิกจันตังฮัดได้บัตรคนไข้และบัตรตรวจโรคที่มีชื่อนางปราณี เกตุทอง
เป็นคนไข้ เป็นของกลาง ปรากฏตามบัตรคนไข้และบัตรตรวจโรค
เอกสารหมายเลข จ.๑๒ และ จ.๑๓ วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๖
เจ้าพนักงานตำรวจจำเลยที่ ๒ พร้อมมิตรถยนต์กระบะยี่ห้อฮอนด้าสัน
บิกเอ็ม สีน้ำเงิน ป้ายแดงหมายเลขทะเบียน ก - ๗๗๕๐ กรุงเทพมหานคร
ของจำเลยที่ ๒ เป็นของกลาง จำเลยที่ ๒ ให้การรับสารภาพ ปรากฏ
ตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมายเลข จ.๔๘ วันที่ ๑๓ และ ๑๔ พฤศจิกายน

- ๑๘ -

๒๕๓๖ จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ เข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนตามลำดับ และให้การรับสารภาพ ปรากฏตามบันทึกการมอบตัวผู้ต้องหาเอกสารหมายเลข จ.๘๖ และ จ.๘๐ ขึ้นสอบสวนจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ให้การรับสารภาพ และนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ปรากฏตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๖๘ ถึง จ.๗๐ และบันทึกการนำชี้จุดต่าง ๆ ประกอบคำให้การรับสารภาพกับภาพถ่ายหมายเลข จ.๒๓, จ.๒๕ และ จ.๒๖ ในการนำชี้ที่เกิดเหตุที่สถานีบริการน้ำมันโอมิลันนั้น จำเลยที่ ๒ บอกว่าเห็นจำเลยที่ ๓ โยนกระเป๋ใส่เงินและพวงกุญแจรถยนต์ของผู้ตายข้ามกำแพงด้านหลังห้องน้ำออกไป เจ้าพนักงานตำรวจจึงตรวจค้นบริเวณที่จำเลยที่ ๒ ชี้ พบพวงกุญแจรถยนต์และกระเป๋ใส่เงินของผู้ตาย ซึ่งมีบัตรประจำตัวประชาชนและบัตรต่าง ๆ ของผู้ตาย รวมทั้งภาพถ่ายของเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงอยู่ข้างใน ปรากฏตามบันทึกการตรวจค้นยึดของกลางและภาพถ่ายหมายเลข จ.๒๕ และ จ.๘๒ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ เจ้าพนักงานตำรวจยึดสมุดผู้ใช้โทรศัพท์จากร้านบริการโทรศัพท์ทางไกลซึ่งอยู่ตรงข้ามธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขาเพชรบุรี

เป็นของกลาง ปราบกฏตามสมุดผู้ใช้โทรศัพท์เอกสารหมายเลข จ.๙
วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ เจ้าพนักงานตำรวจค้นพบมิดที่จำเลยที่ ๕
ใช้แทงผู้ตายอยู่ในทุ่งนา ห่างจากที่เกิดเหตุไปทางวัดตาลงประมาณ
๒๐๐ เมตร โดยอยู่ห่างจากถนนประมาณ ๕ เมตร ปราบกฏตามภาพถ่าย
หมายเลข จ.๓๒ และเจ้าพนักงานตำรวจได้ยึดกางเกงยีน ๒ ตัว ของจำเลย
ที่ ๕ ที่อ้างว่าตัวหนึ่งได้สวมใส่ในวันเกิดเหตุเป็นของกลาง แล้วส่งมิด
และกางเกงยีนไปตรวจพิสูจน์หาคราบเลือด ผลการตรวจพิสูจน์พบ
คราบเลือดที่มิดและกางเกงยีนตัวหนึ่ง แต่พบเลือดน้อยไม่อาจยืนยันได้ว่า
เป็นเลือดมนุษย์หรือไม่ ปราบกฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมายเลข
ป.จ.๕ (ศาลอาญากรุงเทพใต้) นอกจากนั้นพนักงานสอบสวนยังได้ส่ง
ลายพิมพ์นิ้วมือและลายพิมพ์ฝ่ามือของจำเลยทั้งสอง นายบรรจบ
และผู้ต้องสงสัยรวม ๑๑ คน ไปตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับรอยลายนิ้วมือ
และลายฝ่ามือแฝงที่เก็บได้จากรถยนต์ของผู้ตาย ผลการตรวจพิสูจน์
ปรากฏว่ารอยลายนิ้วมือแฝงที่เก็บจากกล่องที่เชื่อมต่อหรือในรถตรงกับ
ลายพิมพ์นิ้วหัวแม่มือซ้ายของจำเลยที่ ๕ รอยลายนิ้วมือแฝงที่เก็บจาก

ประตุน้ำชาวาในรถตรงกับลายพิมพ์นิ้วหัวแม่มือขวาของจำเลยที่ ๓

รอยลายฝ่ามือแฝงที่เก็บจากประตุน้ำชาวาในรถและประตูลังชวา

นอกรถตรงกับลายพิมพ์ฝ่ามือขวาของจำเลยที่ ๓ ปรากฏตามรายงาน

การตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.๘ (ศาลอาญากรุงเทพใต้)

ผลการตรวจพิสูจน์สำลีที่ซึบน้ำในช่องคลอดของผู้ตาย ปรากฏว่าพบ

คราบอสุจิติดอยู่ ปรากฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย

ป.จ.๒ (ศาลอาญากรุงเทพใต้)

จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า จำเลยที่ ๑ จบการศึกษาคณะแพทย

ศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล รับราชการอยู่โรงพยาบาลหัวหินและยังเปิด

คลินิกชื่อคลินิกจันตัง หากเป็นคนไข้ประจำหรือคนไข้ที่มาฝากครรภ์ที่

คลินิกจำเลยที่ ๑ ก็จะให้นามบัตรซึ่งมีหมายเลขวิทยุติดตามตัวของ

จำเลยที่ ๑ แก่คนไข้ด้วย หลังจากจำเลยที่ ๑ หย่ากับผู้ตายแล้วยังคง

พูดจาทันด้วยดี ผู้ตายไม่เคยประจานให้จำเลยที่ ๑ เสื่อมเสียชื่อเสียง

และไม่เคยพูดว่าถ้าจำเลยที่ ๑ แต่งงานใหม่ผู้ตายจะใส่ชุดดำขี้บรด

เข้าไปในงานแต่งงาน อีกทั้งจำเลยที่ ๑ ก็ยังไม่มีโครงการที่จะแต่งงาน

ใหม่ จำเลยที่ ๑ ไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง ไม่รู้จักนายบรรจบและ

ไม่เคยพบนางเปรมฤดี ส่วนนางปราณีตามบัตรคนไข้และบัตรตรวจโรค

เอกสารหมาย จ.๑๒ และ จ.๑๓ นั้น มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดระยอง

ปรากฏตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน

เอกสารหมาย ล.๑๔ และ ล.๑๗ นางปราณีมาทำงานอยู่กับนายวรวิทย์

เหล่าขุนทรัพย์ ที่อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ ๑ เดือน

ก็ลาออก เมื่อต้นเดือนกันยายน ๒๕๓๖ นางปราณีมาตรวจรักษาที่คลินิก

จึงนั่งเพราะประจำเดือนขาด ๒ เดือน สงสัยว่าจะตั้งครรภ์ ขอให้

จำเลยที่ ๑ ทำแท้งให้ แต่จำเลยที่ ๑ ปฏิเสธ วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๓๖

จำเลยที่ ๑ ทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลหัวหินตั้งแต่วันที่ ๘.๓๐ นาฬิกา

ถึงเวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา ปรากฏตามบัญชีลงนามมาทำงานเอกสารหมาย

ล.๗ ไม่ได้ไปกรุงเทพมหานคร

พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามจำเลยที่ ๑

ฎีกาว่า จำเลยที่ ๑ จำง วาน ใช้ ให้จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ และ

นายบรรจบฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ ชื่อนี้โจทก์และโจทก์ร่วม

มีโจทก์ร่วมซึ่งเป็นมารดาผู้ตายและนางสาวปาริชาติ ลาก่อเกียรติ
พี่สาวผู้ตายเบิกความเป็นพยานว่า ผู้ตายทำงานธุรการที่โรงพยาบาล
กุยบุรี จำเลยที่ ๑ เป็นแพทย์อยู่โรงพยาบาลเดียวกัน ผู้ตายและจำเลย
ที่ ๑ รักใคร่ชอบพอกันและต่อมาได้เสียกัน จำเลยที่ ๑ ให้ผู้ตายลาออกไป
เรียนเย็บเสื้อผ้าที่กรุงเทพมหานคร ต่อมาจำเลยที่ ๑ ย้ายไปเป็นแพทย์
ที่โรงพยาบาลหัวหิน จำเลยที่ ๑ ไปหาผู้ตายที่กรุงเทพมหานครและเกิด
บุตรด้วยกัน ๑ คน ชื่อเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิง ต่อมาผู้ตายอุ้มเด็กหญิง
บารมีหรืออิงอิง อายุประมาณ ๑ เดือนไปหาโจทก์ร่วม ผู้ตายบอก
โจทก์ร่วมว่าตนผิดไปแล้วที่เสียรู้จำเลยที่ ๑ เมื่อผู้ตายตั้งครรภ์ได้
๔ เดือน จำเลยที่ ๑ ให้ผู้ตายทำแท้ง แต่ผู้ตายไม่ยอม ต่อมาผู้ตายและ
จำเลยที่ ๑ จดทะเบียนสมรสกัน โจทก์ร่วมได้พาเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิง
ไปบ้านจำเลยที่ ๑ พบบิดามารดาและอาผู้หญิงของจำเลยที่ ๑ มารดา
จำเลยที่ ๑ พูดว่าไม่รับรู้ และจำเลยที่ ๑ พูดว่าไม่สามารถรับผู้ตาย
เป็นลูกเมียได้เพราะอนาคตจะสิ้น เนื่องจากผู้ตายไม่มีความรู้หากรับ
เป็นภรรยาจะอายุผู้อื่น จำเลยที่ ๑ จะมีภรรยาเป็นแพทย์ ส่วนอาผู้หญิง

ของจำเลยที่ ๑ เอาไม้กวาดไล่ หลังจากนั้นไม่ถึง ๑ เดือน ผู้ตาย
ก็หย่ากับจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ให้เงินผู้ตายเป็นการตอบแทน
๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ตายพาเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงไปอยู่กับนางดวงใจ
พี่สาวที่กรุงเทพมหานครประมาณ ๑ ปี ผู้ตายจึงพาเด็กหญิงบารมีหรือ
อิงอิงมาอยู่กับโจทก์ร่วม ต่อมาเมื่อเดือนกันยายน ๒๕๓๕ ผู้ตายเปิดร้าน
ขายเสื้อผ้าชื่อบารมีอยู่ที่ศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์ นางสาวปาริชาติ
เบิกความด้วยว่า ตลอดเวลาที่ผู้ตายขายเสื้อผ้าอยู่นั้น ผู้ตายโทรศัพท์
ไปด่าจำเลยที่ ๑ บ้าง ให้เด็กในบ้านโทรศัพท์ไปด่าบ้าง บางครั้งก็หมิ่น
โทรศัพท์ให้เด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงด่าบ้าง ที่ร้านบารมีติดภาพถ่ายขนาดใหญ่
ของเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงไว้ ผู้ตายบอกว่าเพื่อประจานจำเลยที่ ๑
เพราะเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงหน้าเหมือนจำเลยที่ ๑ มาก เมื่อมีคน
มาซื้อของที่ร้านผู้ตายจะชี้ให้ดูภาพถ่ายและบอกว่าเป็นบุตรจำเลยที่ ๑
เมื่อต้นปี ๒๕๓๖ จำเลยที่ ๑ ให้คนถือหนังสือนัดพบผู้ตายที่สวนสน ผู้ตาย
ไปพบจำเลยที่ ๑ แล้วทะเลาะกันอย่างรุนแรง จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์
จะชนผู้ตาย จำเลยที่ ๑ พุดชู้หลายครั้งไม่ให้ผู้ตายอยู่อาศัยแถวหัวหินมิฉะนั้น

จะไม่ไว้ชีวิต ครึ่งสุดท้ายก่อนเกิดเหตุ ๙ วัน ผู้ตายไปบอกนางสาวปาริชาติ
ว่าจำเลยที่ ๑ จะแต่งงานใหม่ จำเลยที่ ๑ บอกผู้ตายให้ออกไปจากอำเภ
ห้วยหินเมื่อนั้นจะไม่รับผิดชอบและไม่ไว้ชีวิต ผู้ตายจึงตอบไปว่าหากจำเลย
ที่ ๑ แต่งงานใหม่ ผู้ตายจะตั้งชุดดำพาเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงไปงาน
แต่งงานของจำเลยที่ ๑ เมื่อผู้ตายถูกฆ่าเจ้าพนักงานตำรวจได้ไปตรวจ
ห้องนอนผู้ตาย พบจดหมายของผู้ตายปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.๑
และพบบันทึกเรื่องระหว่างผู้ตายกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งผู้ตายเขียนไปลง
หนังสือคู่สร้างคู่สม ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.๕ นอกจากนั้นโจทก์และ
โจทก์ร่วมมีนางเตียม กันทาสุข ช่างเสริมสวยซึ่งผู้ตายไปทำผมและ
นางสุนิษา กลิ่นจันทร์ ซึ่งขายกางเกงที่ศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์
เบิกความเป็นพยานว่า ผู้ตายเคยเล่าให้ฟังว่าจำเลยที่ ๑ เป็นคนรัก
แต่เลิกกันแล้ว เพราะจำเลยที่ ๑ เจ้าชู้ หากจำเลยที่ ๑ แต่งงานใหม่
จะใส่ชุดดำพาเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงแต่งตัวมอมแมมไปงานแต่งงานด้วย
นางสุนิษายังเบิกความด้วยว่า ผู้ตายเคยนำหนังสือคู่สร้างคู่สมมาให้
พยานอ่าน แล้วบอกว่า เป็นชีวิตจริงของผู้ตาย จำเลยที่ ๑ เบิกความ

เป็นพยานว่า รู้จักผู้ตายและได้เสียเมื่อประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๓๑ และได้จดทะเบียนสมรสกับผู้ตาย ปลายปี ๒๕๓๑ โจทก์ร่วมต้องการให้จำเลยที่ ๑ กับผู้ตายจัดพิธีแต่งงาน จำเลยที่ ๑ บอกให้รอไปก่อน เพราะฐานะจำเลยที่ ๑ ยังไม่มั่นคง จำเลยที่ ๑ หาทางออกให้ผู้ตายไปเรียนตัดเสื้อที่กรุงเทพมหานคร ต่อมากลางปี ๒๕๓๓ ผู้ตายตั้งครรภ์ จำเลยที่ ๑ บอกผู้ตายว่า ยังไม่พร้อมจะมีบุตร เพราะจะต้องจัดพิธีแต่งงานเสียก่อนตามประเพณีของคนจีน ต่อมาผู้ตายได้คลอดบุตร จำเลยที่ ๑ พาไปให้อาคนที่ ๕ หรือโหวงวโกเป็นคนตั้งชื่อให้ว่า อิงอิง หลังจากคลอดบุตรแล้วจำเลยที่ ๑ บอกให้ผู้ตายอยู่กรุงเทพมหานครไปก่อน แต่ผู้ตายไม่ยอม เมื่อเด็กหญิงอิงอิงอายุได้ประมาณ ๑ เดือน โจทก์ร่วมและนางดวงใจพี่สาวผู้ตายได้พาผู้ตายและเด็กหญิงบารมีหรืออิงอิงไปหา มารดาจำเลยที่ ๑ ที่บ้านที่อำเภอหัวหิน จะให้มารดาจำเลยที่ ๑ รับผู้ตาย เป็นบุตรสะใภ้และจัดพิธีแต่งงานให้ มารดาจำเลยที่ ๑ บอกว่า จะต้องปรึกษากับคนในครอบครัวก่อน โจทก์ร่วมไม่ยอมและกลับไปด้วยความโกรธ หลังจากนั้นทางบ้านผู้ตายได้กระจายข่าวเรื่องความสัมพันธ์

ระหว่างจำเลยที่ ๑ กับผู้ตายให้คนทั่วไปทราบ ต่อมาได้มีการเจรจากัน
ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ กับผู้ตายไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ จำเลยที่ ๑
ขอร้องให้มรดกจ่ายค่าเลี้ยงดูให้ผู้ตาย ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท และไปทำ
การหย่ากัน ต่อมาเมื่อประมาณกลางเดือนกันยายน ๒๕๓๕ หนังสือคู่สร้าวง
คู่สมได้ลงเรื่องจำเลยที่ ๑ กับผู้ตาย ตอนที่จำเลยที่ ๑ คนกับผู้ตาย
ใหม่ ๆ จำเลยที่ ๑ มีคูร์กอยู่แล้วเป็นแพทย์ และเบิกความตอบโจทก์
ถามค้านว่า แพทย์หญิงบุษบาแอบชอบพอกับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑
ลาภกิจตั้งแต่วันที่ ๒๗ ถึง ๓๐ กันยายน และ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ ตอนที่อยู่
จังหวัดภูเก็ต นายไพฑูรย์ หลินลาโพธิ์ เพื่อนจำเลยที่ ๑ เป็นคนพาไป
แพทย์หญิงบุษบาไปเที่ยวกับจำเลยที่ ๑ ด้วย เห็นว่า โจทก์ร่วม
นางปาริชาติ นางเต็สม และนางสุนิษาเบิกความสอดคล้องกับพยาน
เอกสารหมาย จ.๑ และ จ.๕ จำเลยที่ ๑ ก็เบิกความเชื่อมกับ
คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมและข้อความในเอกสารหมาย
จ.๑ และ จ.๕ คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนัก
น่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าผู้ตายยังมีความผูกพันจำเลยที่ ๑ อยู่

และขัดขวางการที่จำเลยที่ ๑ จะแต่งงานใหม่ โดยจะประจานให้จำเลย

ที่ ๑ ได้รับความอับอาย จึงมีมูลเหตุชกใจเพียงพลที่จำเลยที่ ๑

จะหาทางฆ่าผู้ตาย นายบรรจบพยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความว่า

เมื่อประมาณกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๓๖ พยานนำบัตรเชิญงานทำบุญขึ้น

บ้านใหม่ไปเชิญจำเลยที่ ๑ ที่คลังน้ำจืดตั้ง จำเลยที่ ๑ เล่าให้พยาน

ฟังว่ามีปัญหากับผู้ตาย ซึ่งเคยได้เสียกันแต่เลิกร้างกันแล้ว ผู้ตายยัง

โทรศัพท์มาทวง ให้เงินเป็นล้านแล้วยังไม่ยอมเลิก ผู้ตายจะมาแฉ

ในงานแต่งงานที่จำเลยที่ ๑ กำลังจะจัดขึ้น ขอให้พยานช่วยจัดการ

ผู้ตายชื่อหญาเปิดร้านขายเสื้อผ้าชื้อบารมีอยู่ที่ศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์

พยานบอกจำเลยที่ ๑ ว่า ทำบุญขึ้นบ้านใหม่เสร็จแล้วค่อยคุยกัน หลังจาก

ทำบุญขึ้นบ้านใหม่ประมาณ ๑ สัปดาห์ พยานและจำเลยที่ ๑ นัดพบกันที่

วัดเขาบันไดอิฐ ตำบลไร่ส้ม อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

จำเลยที่ ๑ บอกพยานว่าบ้านผู้ตายอยู่อำเภอกุยบุรี จังหวัด

ประจวบคีรีขันธ์ ผู้ตายใช้รถยนต์นิสสัน สีขาว หมายเลขทะเบียน

ก - ๒๓๔๔ ประจวบคีรีขันธ์ กระจกหลังติดสติ๊กเกอร์อิงอิง ผู้ตายจะ

กลับบ้านเวลา ๑๗ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ นำภาพถ่ายของผู้ตายให้
พยานดูและบอกว่าให้ทำด้วยวิธีใดก็ได้ให้ผู้ตายพ้นไปจากอำเภอหัวหิน
พยานเสนอว่าเอารถจักรยานยนต์ประกบแล้วยิงทิ้ง จำเลยที่ ๑ บอกว่า
ไม่ได้เด็ดขาดเด็ดร้อน พยานจึงเสนอว่าให้จี้ผู้ตายแล้วทำให้หายตัวไป
จำเลยที่ ๑ ไม่เอาเพราะผู้ตายไม่เคยไปไหนกับใคร จำเลยที่ ๑
จึงบอกพยานให้ทำเป็นกระทำฆ่าเราแล้วฆ่าชิงทรัพย์ พยานบอกว่า
ช่วงเวลา ๑๗ นาฬิกา มีคนมากต้องใช้เงินเยอะและใช้รถยนต์กระบะ
ก็ต้องใช้เงินประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ จึงให้เงินพยาน
๑๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือนัดให้ไปเอาหลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์
โดยนัดกันที่เดิมเวลาเที่ยง อีก ๒ วันต่อมาจำเลยที่ ๓ มาหาพยานที่
บ้านพยานจึงคุยเรื่องจะไปฆ่าผู้ตาย จำเลยที่ ๓ บอกว่าจำเลยที่ ๒
มีรถยนต์กระบะอยู่ พยานจึงให้ชวนจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ มาร่วมงานด้วย
ต่อมาเมื่อถึงวันนัดเวลาเที่ยงพยานไปรอจำเลยที่ ๑ ที่วัดเขานินไดอิฐ
จำเลยที่ ๑ แนะนำให้นำน้ำอสุจิของใครก็ได้ใส่ขวดไปรดที่ตัวและที่
ช่องคลอดของผู้ตาย ให้เตรียมถุงมือไปด้วยจะได้ไม่มีร่องรอย

จำเลยที่ ๑ ให้พยานทำงานระหว่างวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๓๖
ถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นช่วงที่จำเลยที่ ๑ ลาพักร้อน จำเลย
ที่ ๑ ให้เงินพยานอีก ๓๐,๐๐๐ บาท ต่อมาจำเลยที่ ๒ และที่ ๓
มาบ้านพยาน พยานจึงคุยกับจำเลยที่ ๓ว่าจะลงมือทำงานช่วงวันที่
๒๖ ถึงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๖ ในระหว่างที่จำเลยที่ ๑ ลาพักร้อน
คือวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔
และพยานร่วมกันฆ่าผู้ตายและปล้นทรัพย์ เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย
ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖ เวลาประมาณ ๑๔ นาฬิกา พยานติดต่อกับ
ทางวิทยุติดตามตัวไปหาจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์มาหาพยาน
พยานพูดขอเงินอีก ๓๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ นัดพยานให้ไปพบที่
สนามบินดอนเมืองเวลา ๑๘ นาฬิกา ขณะนั้นจำเลยที่ ๑ บอกว่า
อยู่จังหวัดภูเก็ต อีกประมาณ ๑๐ นาที จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์มาขอเลื่อน
เวลาเป็นประมาณ ๑๙ นาฬิกา เมื่อจำเลยที่ ๑ พบพยานที่สนามบิน
ดอนเมืองจำเลยที่ ๑ ถามพยานว่าเรียบร้อยหรือไม่ พยานก็ตอบว่า
เรียบร้อย จำเลยที่ ๑ จึงให้เงินพยานอีก ๓๐,๐๐๐ บาท พยานแบ่ง

เงินให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๕ อีก ๒๐,๐๐๐ บาท แต่จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ขอเงินจากพยานอีกคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ดังนั้นในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๓๖ พยานจึงไปโทรศัพท์ที่ร้านบริการโทรศัพท์ซึ่งอยู่ข้างธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขาเพชรบุรี เรือวิทยุติดตามตัวหมายเลข ๑๕๒ - ๑๕๔๕๖๖ แล้วจำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์ติดต่อกลับมาที่ร้านบริการโทรศัพท์ พยานได้พูดเรื่องเงินกับจำเลยที่ ๑ อีก แต่จำเลยที่ ๑ ให้นำไปจากนายชาญชัยซึ่งเป็นเพื่อนจำเลยที่ ๑ และเคยเป็นนายจ้างของพยาน แต่นายชาญชัยไม่ยอมให้ ต่อมาวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ พยานจึงให้นางเปรมฤดี นิลห้อย ภรรยาพยานทำเป็นคนใช้ในนามนางปราณี เกตุทอง ไปขอเงินจากจำเลยที่ ๑ ที่คลินิกจิ๋นตั้ง แต่จำเลยที่ ๑ ไม่มีเงินให้ และสั่งนางเปรมฤดีให้บอกพยานติดต่อไปที่วิทยุติดตามตัวเพื่อให้จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ติดต่อกับพยาน พยานจึงโทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ บอกว่าพรุ่งนี้จะโทรศัพท์ไปหาพยานที่แพลตฟอร์ม รุ่งขึ้นวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๓๖ เวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ไปหาพยานและนัดพบใกล้ร้านอาหารเรือนชมพุดตรงข้ามสถานีรถไฟสามเสน จำเลยที่ ๑ พยานและนางเปรมฤดี

ไปนั่งในร้านอาหารไม่มีชื่อ ที่ร้านอาหารนี้จำเลขที่ ๑ เอาเงินให้พยาน

พยานนำเงินที่ได้มาแบ่งให้จำเลขที่ ๓ และที่ ๕ ไป ๑๕,๐๐๐ บาท

ส่วนที่เหลือจำนวนเท่าใดพยานไม่ได้นับและเก็บเอาไว้ใช้เอง หลังจากนั้น

นั้นพยานหลบหนีไปที่ตำบลโคกกลอย อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา

จนกระทั่งวันที่ ๑๙ ตุลาคม พันตำรวจโทเรวัต กลิ่นเกษร ติดตามจับกุม

พยานได้ มีปัญหาว่าค่าเบิกความของนายบรรจบดังกล่าวจะรับฟังได้

เพียงใด เห็นว่า แม้นายบรรจบเป็นผู้ร่วมกระทำผิด แต่พนักงานสอบสวน

ไม่ดำเนินคดีกับนายบรรจบและได้สอบสวนเป็นพยานนั้น ตามประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มิได้มีบทบัญญัติใดที่ห้ามมิให้พนักงาน

สอบสวนกันผู้กระทำผิดเป็นพยาน ดังนั้นการที่พนักงานสอบสวนกัน

นายบรรจบเป็นพยานในคดีนี้จึงมีสิทธิทำได้โดยชอบ อีกทั้งไม่ปรากฏว่า

การที่นายบรรจบให้การต่อพนักงานสอบสวนตามเอกสารหมาย จ.๓๑

ตลอดจนเบิกความต่อศาลเกิดจากการจูงใจให้คำมั่นสัญญาของพนักงาน

สอบสวนแต่อย่างใด จึงไม่ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๑๓๕ และ ๒๒๖ นายบรรจบไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับ

จำเลขที่ ๑ มาก่อน ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลขที่ ๑

คำเบิกความของนายบรรจบ เชื้อมโยงสอดคล้องสมเหตุผล แม้จะเป็น
คำชี้ขาดของผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน แต่ก็มีได้ เป็นการชี้ขาดเพื่อให้
ตนเองพ้นผิดหรือได้รับประโยชน์จากการชี้ขาดนั้นแต่อย่างใด จึงรับฟัง
ประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ซึ่งในคดีนี้โจทก์
และโจทก์ร่วมมีนายไพฑูรย์ หลินลาโพธิ์ เบิกความว่า จำเลยที่ ๑
เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๓๖ กับนางสาวบุษบา
หรือป้อมคนรัก ต่อมาวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖ จำเลยที่ ๑ บอกพยานว่า
ผู้ตายถูกฆ่าต้องรีบกลับ พยานจึงไปส่งจำเลยที่ ๑ ที่สนามบินในเย็นวันนั้น
ระหว่างที่จำเลยที่ ๑ อยู่ที่จังหวัดภูเก็ต พยานเห็นจำเลยที่ ๑ มีวิหขุ
ติดตามตัวและโทรศัพท์มือถือ โจทก์และโจทก์ร่วมยังมีนางสาวสาวิตรี
พุ่มเทศ ลูกจ้างร้านบริการโทรศัพท์เบิกความเป็นพยานว่า เมื่อวันที่
๕ ตุลาคม ๒๕๓๖ นายบรรจบมาใช้บริการขอให้ติดต่อวิหขุติดตามตัว
หมายเลข ๑๕๒ - ๑๕๘๕๖๖ และให้โทรศัพท์กลับมาที่หมายเลข
(๐๓๒) ๕๒๘๔๔๔ ซึ่งเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของร้านบริการโทรศัพท์
ต่อมาสักครู่มีโทรศัพท์จากผู้ใช้วิหขุติดตามตัวหมายเลขดังกล่าวติดต่อ
กลับมา พยานจึงให้นายบรรจบพูดโทรศัพท์ ปรากฏตามสมุดผู้ใช้โทรศัพท์

เอกสารหมายเลข จ.๘ และได้ใช้ตัวนายบรรจบ ปรากฏตามภาพถ่าย
หมายเลข จ.๑๐ ตอนนายบรรจบมาใช้บริการมีหนด นอกจากนี้โจทก์และ
โจทก์ร่วมสิ้นนางเปรมฤดีเป็นพยานเบิกความว่า ในวันที่ ๑๑ ตุลาคม
๒๕๓๖ พยานไปที่คลินิกของจำเลยที่ ๑ ในฐานะคนใช้ชื่อนางปราณีและ
นำภาพถ่ายตอนแต่งงานกับนายบรรจบให้จำเลยที่ ๑ ดู กับบอกจำเลยที่ ๑
ว่านายบรรจบให้มาเอาเงิน จำเลยที่ ๑ ไม่ได้ให้เงินพยาน แต่ให้
นายบรรจบโทรศัพท์ติดต่อไปโดยใช้รหัสว่า "นกเลี้ยง" บัตรตรวจโรค
ของนางปราณีตามที่นางเปรมฤดีอ้างชื่อ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓
นายรัชชพงษ์ วัฒนะกุล ซึ่งทำงานอยู่ที่บริษัทชินวัตรเพจจิ้ง จำกัด สาขา
ราชบุรี ในตำแหน่งผู้จัดการ เบิกความเป็นพยานโจทก์และโจทก์ร่วม
ด้วยว่า เมื่อปลายปี ๒๕๓๖ ผู้กำกับตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรีได้
ขอให้ตรวจสอบว่าจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของวิทยุติดตามตัวหมายเลข
๑๘๘๕๖๖ หรือไม่ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข ป.จ.๑ (ศาลจังหวัดราชบุรี)
ได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่าหมายเลขดังกล่าวเป็นของจำเลยที่ ๑ ปรากฏ
ตามเอกสารหมายเลข ป.จ.๒ (ศาลจังหวัดราชบุรี) ส่วนพันตำรวจตรีสุวัฒน์
ปราสัยระบิณ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมอีกปากหนึ่งเบิกความว่าจำเลยที่ ๑

ให้การขึ้นสอบสวน ปราบกฏตามเอกสารหมาย จ.๖๐ จำเลยที่ ๑
เบิกความเป็นพยานว่า จำเลยที่ ๑ เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่วันที่
๒๖ กันยายน ๒๕๓๖ กับแพทย์หญิงบุษบา วันเดียวกันนั้นนายชาญชัยได้
ติดต่อทางวิทยุติดตามตัวมาถึงจำเลยที่ ๑ เมื่อโทรศัพท์กลับไปนายชาญชัย
ได้แจ้งให้ทราบว่าผู้ตายถูกฆ่าตาย จึงรีบเดินทางมากรุงเทพมหานคร
ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖ โดยนั่งเครื่องบินถึงสนามบินดอนเมืองเวลา
ประมาณ ๓ ทุ่มครึ่ง คืนนั้นนายชาญชัยแนะนำให้จำเลยที่ ๑ ไปพบตำรวจ
เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ จำเลยที่ ๑ ลงรายการในบัตรตรวจโรคเอกสาร
หมาย ล.๑๓ เห็นว่า นายรัชชพงษ์เป็นพยานคนกลางค่าเบิกความ
สอดคล้องกับพยานเอกสารหมาย ป.จ.๑ (ศาลจังหวัดราชบุรี) และ
ป.จ.๒ (ศาลจังหวัดราชบุรี) จำเลยที่ ๑ เองก็ให้การขึ้นสอบสวน
ตามเอกสารหมาย ล.๖๐ รับว่า หมายเลขวิทยุติดตามตัวดังกล่าวเป็น
ของจำเลยที่ ๑ ส่วนนางสาวสาวิตรีก็เป็นพยานคนกลางและเบิกความ
สอดคล้องกับพยานเอกสารหมาย จ.๘ ภาพถ่ายหมาย จ.๑๐ และ
สอดคล้องกับค่าเบิกความของนายบรรจบและนายไพฑูรย์ ค่าเบิกความ
ของนางสาวสาวิตรีจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือสนับสนุนให้ค่าเบิกความของ

นายบรรจบมีน้ำหนึ่กน่าเชื่อ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายบรรจบได้โทรศัพท์

ไปหาจำเลยที่ ๑ ตามที่นายบรรจบเบิกความจริง ส่วนค่าเบิกความของ

นางเปรมฤดีสอดคล้องกับเอกสารหมาย จ.๑๓ ซึ่งจำเลยที่ ๑ ก็เบิกความ

รับว่าได้ลงชื่อในเอกสารดังกล่าวจริง ค่าเบิกความของนางเปรมฤดี

จึงสนับสนุนให้ค่าเบิกความของนายบรรจบมีน้ำหนึ่กน่าเชื่อยิ่งขึ้น

พยานจำเลยที่ ๑ ที่นำสืบว่าไม่เคยรู้จักนายบรรจบมาก่อน ไม่ได้จ้างวาน

ให้นายบรรจบฆ่าผู้ตาย เป็นการนำสืบลอย ๆ มีน้ำหนึ่กไม่พอฟังหักล้าง

พยานโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ได้จ้าง

วาน ใช้ให้นายบรรจบกับพวกฆ่าผู้ตาย เมื่อนายบรรจบกับพวกฆ่าผู้ตาย

จำเลยที่ ๑ จึงต้องมีความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยฎีกาจำเลย

ที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

อ่านเมื่อ 23 ก.ย. ๕๙
พิพากษาขึ้น. แจ่งมาตามหนังสือศาล ๑-๒๓๕๕
ที่ _____ ลงวันที่ _____
ตรวจแล้ว ผลทงจ้งมาด้วย ตรงกัน ไม่ตรงกัน

นายสถิตย์ ไพเราะ

นายพรชัย สมรรถเวช

นายสมคิด ไตรโสวีร์

ตรวจแล้ว

(Signature) เต็มฉบับ

วนิดา พ/ท